பஞ்ச கல்யாணி

அவன் ஆபீசை விட்டுத் திரும்பி வீடுவந்து உடுப்பைக் களைந்தபோது ஆபீஸ் நினைப்புகளையும் சேர்த்துக் களைந்து விட்டான். இயற்கை சூன்யத்தை வெறுப்பதாக விஞ்ஞானி கள் சொல்லுகிறார்கள். அவன் கண்கள் எதிர்புறத்திலிருந்த கடியாரத்தைப் பற்றிக்கொண்டன. தினம் மணி பார்த்த கடியாரம் மணி பார்க்காவிட்டாலும் அடித்துச் சொல்லும் கடியாரம். மணி தான் காட்டிவந்த கடியாரத்தில் ஒரு பூனைக்குட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. இவ்வளவு நாளாக கடியார மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டி ருந்தது தெரியாமல் போனதென்ன? காரியத்தைத்தான் செய்கிறோம். பொருளை யார் பார்க்கிறார்கள். அதன் முழு மையை யார் கவனிக்கிறார்கள்? வாலை தூக்கிக்கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பூனைக்குட்டியை மைதானத்தில் காணோம். மைதானமே காணோம். கடியாரமே காணோம்.

இருப்பது இல்லாமல் எப்படிப் போகும்? அன்று காலை அது வந்திருந்தது. வீட்டில் காபிக்கடை திறக்கப்பட்ட வேளை. எங்கிருந்தோ வந்தது. எங்கிருந்து? தெரியாது. அவன், பையன்கள் எல்லாரும் கட்சிகட்டி விரட்டிவிட் டார்கள். ஏன்? சரித்திர சம்பவங்கள் ஒரே மாதிரி திரும்பி நேராதென்கிறார்களே அது சரியல்ல. நேரும், நேர்கின்றன. சம்பந்தப்பட்ட மனிதர்கள் மாறிவிடுகிறார்கள். மனிதர் மாறுவதால் சம்பவம் வேறு சாயலைக் கொண்டு விடுகிறது. ஆனால் ஒரே ஆள் ஒரே விதமான சம்பவங்களில் வெவ்வேறு

விதமாய் மாறுபட்ட விதமாய் எப்படி நடக்கமுடியும்? கற்கண்டு எப்பொழுதும் இனிக்கத்தானே வேண்டும். வேம்பு கசக்கத்தானே வேண்டும்? கற்கண்டில் வேப்பங் கொட்டை போண்டாவா? அவன் மனைவியும் குழந்தைகளும் ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்துகொண்டதற்கும் இன்று காலை அதே மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் நடந்துகொண்டதற்கும் பொருத்தமாயில்லை. முற்றிலும் மாறுபாடு. அவன் அடிமனம் கனத்தது.

இந்த கனத்துடன் சாய்மான நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். மனைவி வழக்கம்போல் காபியைக் கொண்டுவந்து வைத்தாள். கணவன் முகம் முள்ளம்பன்றி போல் சிலிர்த்திருந்தது. என்னவோ தெரியவில்லை என்று மௌனமாய் ஒரு கார்டை எடுத்து காபியை மூடிய பிறகு சென்று விட்டாள்.

வந்ததும் போனதும் அவனுக்கு ஒரு நிழல்.

ஆனால் தானும்தான் மாறிவிட்டான். இதே மாதிரி சம்பவம் அப்பொழுது நிகழ்ந்தபொழுது அதை அவன் சுலபமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வேப்பிலை உருண்டையை உப்புப் போட்டு விழுங்கினான். முடிச்சுள்ள பலகையை இழைத்தால் சிலும்பல் விழுமே அதுமாதிரி இருந்தான்.

இன்றுபோல் அன்றும் காலைதான். ஆபீஸ் சமையல் நேரம். பட்டணத்துக் குடக்கூலி வீட்டின் அறை இருட்டு. எங்கிருந்தோ ஒரு தாய்ப் பூனையும் அந்தக் குட்டியும் வந்து சேர்ந்தன. குதிரையில் பஞ்சவர்ணக் குதிரை என்பார்கள். கொல்லைத் தெரு குதிரை வண்டிக்காரன் முகம், நாலு கால், வால் வெள்ளையாயிருக்க, நெற்றிச் சுட்டியும் பாக்கி பாகமும் கறுப்பாயிருந்நால் பஞ்சகல்யாணி என்று ஒரு இலக்கணம் பின்னால் சொன்னான். இதில் ஐந்து எங்கே இருந்து வந்தது? ஜாஸ்தியாக இரண்டு வர்ணமென்றுதான் சொல்லலாம். இரண்டாயிருக்காட்டும், எட்டாக இருக்கட்டும்.

அந்தப் பூனைக்குட்டி பஞ்சகல்யாணியாக இருந்தது. அவனுக்கொன்றும் பூனைகளிடத்தில் அப்படிப் பிரமை இல்லை. பூனைகளிடத்தில் கம்பீரமோ பிரமாத அழகோ இல்லை என்பதொரு காரணம். முட்டாள்கள் விஷயத்தில் அவனுக்குப் பொறுமை இல்லை என்பது மற்றொரு காரணம். பூனை கண்களை மூடிக்கொண்டு விட்டு உலகே அஸ்தமித்து விட்டதென்று எண்ணுகிறதே! அப்படிப்பட்ட புத்தி சாலியை எப்படி வரவேற்க முடியும்? அதற்காக அதை ஒரு பொருட்டாக மதித்து விரட்டவும் இஷ்டமில்லை. வீட்டி லிருப்பவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் ஒரு பூனையைப் போய் விரட்டுகிறார் என்று குடியிருப்பவர்கள் கண் காணாமல் சிரிக்கமாட்டார் களா?

பூனைக்குட்டியைத்தான் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான்—முகம், நாலு கால், வால் வெள்ளை. நெற்றிச் சுட்டி யும் பாக்கி பாகமும் கறுப்பு. பூனைக்குட்டி வெகு அழகாய் இருந்தது. சந்திரனொளியில் ஜலம் மின்னுவது போன்ற கண்கள். அழகுக்கு கம்பீரம் அத்யாவசியம்தானா? இல்லை என்றுதான் தோன்றிற்று. கண்ணுக்குள் புகுந்த பூனைக் குட்டி மனத்தில் போய் உட்கார்ந்து விட்டது. அப்பொழுது பிளைவுட் தட்டிக்கப்பால் விச்சு காலைத் தேய்த்துக்கொண்டு நடந்து போனான். அந்த நடை அவனுடைய சிறப்பு. அதற்கே ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும் என்று பக்கத்து வீட்டுப் பையனிடம் சொல்லுவான். இந்த நடையைத் தாயார் கண்டித்தால் உனக்கென்ன தெரியும், நட்சத்திர நடை என்று அதட்டுவான். அவனுக்கொன்றும் காலில் கோளாறு இல்லை. அந்த மாதிரி நடக்கும்பொழுது, ரயில் தண்டவாளத்தில் அடிபட்டுக் கிடக்கும் முண்டத்தைக் கிராம தலையாரி மண் தரையில் இழுத்துப் போகும் ஓசை தான் நினைவுக்கு வரும். அருவருப்பான ஓசை!

இந்த ஓசையைக் கேட்டு பூனைக்குட்டி ஒரு பெட்டிக் கடியில் போய் ஒளிந்து கொண்டு விட்டது.

தாய்ப் பூனை இதைக் கவனிக்கவில்லை. வைத்த சாமானை எடுக்கச் செல்வதுபோல், அலட்டிக் கொள்ளாமல் நேரே அடுப்பண்டை சென்றது. சாதம் வைத்திருக்கும் இடம் புதுப் பூனைக்கு எப்படித் தெரியும்? அடுப்பண்டை எட்டிப் பார்த்தான். சாதம், கரி மூடியபடியே இருந்தன. கீழே இறைந்து கிடந்த பருக்கைகளைப் பூனை தின்று கொண்டிருக்குமா? பருக்கைக்கு—ஆறின பருக்கைக்கு வாசனை—உண்டா? என்று நடுக்கூடத்தில் நின்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். கீழே கிடந்ததை எல்லாம் தின்றுவிட்டு சமயல் அறை முழுதும் திரிந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு ஏதோ பித்தளைத் தட்டைத் தள்ள முயன்றது.

அந்த முயற்சியை அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே ஒழிய நகரவில்லை. விரட்டத் தோன்றவில்லை. வெறும் பாத்திரம் என்ற நிச்சய உணர்வா அல்லது பூனைக்குக் கண் கூர்மையா மூக்குக் கூர்மையா என்ற யோசனையா தன் நிலைக்குக் காரணம் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.

வெளியே சென்றிருந்த மனைவி ஒரு கத்தை முருங்கை இலையுடன் திரும்பி வந்து நுழைந்தாள். ஒரு மின்வீச்சுக்குள் பூனை சமயலறையில் திருட்டுத்தனம் பண்ணுவதையும் கணவன் பொறுப்பற்று கூடத்தில் நிற்பதையும் கண்டு கொண்டுவிட்டாள்.

"காமரா இல்லாமெ போட்டோ எடுக்கத் தெரியுமா? இத்தனை நாளா எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே..."

கிண்டலாகப் பேசிக்கொண்டே சமயலறையில் அடி எடுத்து வைத்தவுடன் பூனை, சமயலறை ஜன்னல் விளிம்பில் தாவி, அங்கிருந்து ஓட்டுக்குத் தாவி மறைந்துவிட்டது. அவன் ஒன்றுக்கும் வாய் திறக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"உங்களுக்கென்ன பிரமை, புரியவில்லையே?"

''பிரமை இல்லை. அந்தப் பூனையோடு குட்டியும் வந்தது. காலடிச் சத்தம் கேட்டுப் பெட்டிக்கடியில் போய் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. நீ பெரிய பூனையை விரட்டி விட்டாயே. இனிமேல் இதென்ன ஆகிறது என்று ஒரு யோசனை.''

''உங்களுக்குத்தான் பூனையைக் கண்டால் பிடிக்காதே—முதலிலேயே விரட்டி இருக்கலாமே.''

''பிடிக்கும் பிடிக்காதென்றெல்லாம் மனசில் சுவர் எழுப்பக் கூடாது. சிவனைப் போல உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் கொஞ்சம் விஷத்தையும் ஜீரணிக்கத் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.''

பேஷான பதில் என்று சொல்லிவிட்டு மனைவி திரும்ப சமயலறைக்குள் போய்விட்டாள். அவன் மனது மட்டும் காலில் ஏறி ஒடிந்த கருவேல முள்போல எங்கோ உள்ளேயே நின்று போய்விட்டது. நடுக் கூடத்திலேயே உட்கார்ந்து விட்டான். சிறிது நேரம் கழித்து லேசான மியாவ் கேட்டதும்தான் அவனுக்குத் தெளிவுண்டாயிற்று. மறுபடியும் மனைவி கூடத்திற்கு ஓடி வந்தாள். பெட்டிக்கடியிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்த பூனைக்குட்டியை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள். முத்தமிட்டாள்.

''பட்டுக் குஞ்சலம் போல அழகாயிருக்கு, அதான் ஒங்க புத்தி மாறிப் போச்சு.''

ஒப்புக் கொள்ளவும் மறுக்கவும் முடியாத உண்மையை சொல்லிவிட்டாள்.

பூனைக்குட்டி இரண்டு மூன்று தடவை குரல் கொடுத்தது.

''அம்மாவைக் கூப்பிடறயா, அவ போயிட்டா, வர மாட்டா. அம்மாதானே வேணும்.''

உள்ளே போய் ஒரு கிண்ணி பால் கொணர்ந்து வைத்தாள் முதலில் தயங்கிய பூனைச்குட்டி கிண்ணிப்

பாலையும் குடித்துவிட்டு பாத்திரத்தை நக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இன்னும் வேணுமா என்று ஒரு கரண்டி கொணர்ந்து விட்டாள். ஒரு ஸ்பூன் பாலை மிச்சம் வைத்து விட்டது வயத்துக்கு கணக்குப் பண்ணத் தெரிவது ஒரு அதிசயம். பிறகு ஏதோ தேடுவது போல் தேடிவிட்டு அடுப் பண்டை போய் படுத்துக்கொண்டு விட்டது.

"வயறு மிதந்து போச்சா."

சினிமா ஆட்டம் பார்த்துக் கலைவதுபோல் அவன் எழுந்து தன் ஜோலிகளைப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். குளியல் சாப்பாடு, காரியாலயம். வேலை செய்தபோது மனது வெகு லேசாக இருந்தது. வானத்தை நோக்கி தாத்தா பூச்சி மௌன இசையுடன் மிதந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

காரியாலயத்தில் ஒரு வழக்கம். ஆபீஸ் கூடிய சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் யாரேனும் ஒருவர் தேநீர் வர வழைத்து எல்லோருக்கும் தந்தாகவேண்டும். அவனுக்குத் தேநீர் பிடிக்காது. அது மற்றவர்களுக்கும் தெரியும். ஒரு கப் தேநீரைக் குறைத்து வரவழைக்க ஒருவர் உத்திரவிட்டார்.

"எனக்கில்லையா?"

"உங்களுக்குத்தான் பிடிக்காதே."

"பிடிக்கும் பிடிக்காதென்று இருப்பது பிசகுதான். உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாதென்றால் நியாயம். அப்படி எனக்கொன்றும் இல்லை. மனதுக்குப் பிடிக்காதென்றால், பிடித்த காரியங்களாகத்தான் உலகத்தில் நடக்குமா, நடக்க முடியுமா? ஆலகால விஷத்தை சிவன் தின்றான். ரொம்ப நல்ல கதை."

"டீ ஆலகால விஷம். நீங்கள் சிவன். இன்னும் ஒரு கப்கூட வாங்கிண்டுவா, தம்பி."

அன்று வந்த குட்டி ஆறேழு மாதத்தில் குடும்பத்தில் ஒரு அங்கத்தினராகி ஆளாகிவிட்டது. எதிர்க்கட்சிக்

காரனே மாறிவிட்டால் ஆதரவாளனைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? ஆடிக்காற்றில் அம்மி பறந்தால் இலவம் பஞ்சு சம்மணம் போடுமா? மனைவி முதல் ஆதரவாளர், முழு ஆதரவாளர். ஆதரவு என்பது நுட்பம் நுட்பத்திற்கு ஒரு ஸ்தூலம் இருந்தேயாகும். தினசரி இரண்டாழாக்குப் பால் தான் மனைவியின் ஸ்தூல ஆதரவு. கண்ணுக்குப் படாத ஸ்தூலமும் இருக்கலாம். கண்ணுக்குப் படுவதைவிட, பகிரங்கத்தைவிட—படாததற்கு—திருட்டுத்தனத்திற்கு தீவிரம் அதிகம். ஆகையால் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் குழந்தைகள் மூலம் என்னென்ன கிடைத்ததோ...

பூனைக்குட்டிகள் விளையாட்டுத்தான் எவ்வளவு அழகு பிங்பாங்கை உயரத்திலிருந்து போட்டால் பஞ்சகல்யாணி தவறாமல் எம்பிப் பிடித்துவிடும். வெயிலில் தொங்கும் ரிப்பனையும் ஆடுகிற கயிற்றையும் வேட்டையாடும். விளக்குமாற்றுக்குச்சியை இழுத்துப்போடும்.

"அப்பா பஞ்சகல்யாணி கோலம் போட்டிருக்குப் பாரு."

"இல்லேடி. கோலமில்லே அப்பா, பள்ளிக்கூடத்துக்கு கிராஃப் போடறா பாரு, அது போட்டிருக்கு."

ஆமாம், எல்லாவற்றிற்கும் தலை ஆட்டினான். ஏனென்றால் அவனுக்குக்கூடத்தான் பூனைக்குட்டி, விஷம் எல்லாம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. குறிப்பாக அவன் மனத்தில் ஒன்று பதிந்தது, ஆனால் புரியவில்லை. ரத்ன கம்பளத்தை, பாயை, இல்லாவிட்டால் மரப்பெட்டியை பூனைக்குட்டி சுருக்கிய நகத்தைப் பிரித்து நீட்டிப் பிராண்டுவதேன்? சைவ சூழ்நிலையில் வளர்ந்தபோதிலும் சுயவல்லமையைக் கூர்மழுங்க விடக்கூடாதென்ற உள்ளுணர்வின் சேஷ்டையா? அல்லது தானும் புலியின் இனம் என்ற நினைவுத் துடிப்பா? காட்டில் திரியும் வேங்கை நிலவில் மரத்தில் நகத்தை ஆழப் பதித்துவிட்டுப் போய்விடுகிறது. அதை

பின்னரோ மறுநாளோ பார்த்த பிராணி கிலிபிடிக்து உயிரை விட்டு விடுகிறது! வேட்டையாட வேண்டிய கஷ்ட மில்லாமல் உணவு. புலிக்குப் பூனை இளப்பமா?......

மற்ருென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. நாய், மாடு, எருமை, காக்கை எல்லாம் குளிக்கிறது. சிட்டுக்குருவி மணலில்கூட குளிக்கிறது. பூனைக்குட்டி—பூனையோ—குளிப் பதில்லை. ஏன்? ஏதோ ஒரு சமயம் தண்ணீரை நக்கிக் குடிக் கிறது. குளிப்பது மட்டும் கிடையாது. ஆனால், உடம்பில் அழுக்கிருப்பதைப் பற்றி மட்டும் மிகுந்த அக்கறை. வயிறு நிறைந்த பிறகு சிறப்பாக வெயிலில் படுத்துக்கொண்டு உடம்பை ஒவ்வொரு அங்குலமாக நக்கிச் சுத்தப்படுத்து வதைப் பார்த்தால் ஸ்நோ பவுடர் முதலிய பொருள்களை எல்லாம் இன்னும் விரிவாகவும் விஸ்தாரமாகவும் கையாள வேண்டும் என்று சொல்லுவது போலிருக்கிறது. குளியல் செய்யும் காரியத்தை நாக்கே செய்ய முடியும்பொழுது தண்ணீரின் தயவேன்? விளையாட்டுப் பூனைகுட்டி உயிரியல் விஞ்ஞான நாற்றங்காலாகி விட்டது...

நாட்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன. வந்து இவ்வளவு மாதம் ஆகிவிட்டதென்ற வியப்பு ஒரு நாள் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. குழந்தைகள் வளர்கிருர்களா என்று யார் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள்? மனைவி என்ன சேலை உடுத்திக் கொண்டிருக்கிருள் என்று தினசரி கவனிக்க முடியுமா? ஒரு நாள் இந்தப் பூனை எங்கே இருந்து வந்தது என்று கேட்குமளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது. அன்ருெரு நாள் தாயுடன் வந்து பெட்டிக்கடியில் ஒளிந்து கொண்ட பஞ்ச கல்யாணி என்று நம்பவே முடியவில்லை. வெயிலில் நான்கு கால்களையும் பரக்க நீட்டிக்கொண்டு கண்களை மூடிப் படுத் திருக்கப் பலதரம் கண்டிருந்தான். ஆனால் அன்று படுத்திருந்தபோது வயிறு ஒடுங்கி இருக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு மாறுதல் பொதுவாகத் தெரிந்தது.

"பூனைக்கு விருந்து கிருந்துண்டோ?"

கண்களை அகல விழித்தபடி மனைவி உள்ளே இருந்து வந்ததும் மௌனமாய்ப் பூனையைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவளுக்கெதுவும் புரியவில்லை. "நான் சோறு போடா விட்டால்தான் என்ன? முன்போல சின்னப் பூனைக்குட்டியாகவா இன்னும் இருக்கு? நாலு வீட்டுக்குத்தான் போகத் தெரிந்து விட்டதே. பிச்சைக்காரன் கூடையிலே சோத்துக்கும் ஜோப்படிக்காரன் கையிலே பணத்துக்கும் என்ன பஞ்சம்? எங்காவது ஏதாவது கிடைத்திருக்கும். உண்ட களைப்பு கிண்டனுக்கும் உண்டாமே."

"ஆந்திரா மகிளா ஆஸ்பத்திரியா, மிஷன் ஆஸ்பத்திரியா என்று கேட்டேன்."

அவனுடைய நுட்பமான கிண்டல் மனைவிக்குப் பிடிபடவில்லை. கூடக் குடியிருந்த அம்மாள் கர்ப்பவதியாக இருப்பதைப் பற்றி ஏதோ கேட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு பதில் சொன்னாள்.

"இந்தத் தடவை பிறந்தகத்துக்குத்தான் போகப் போறா. அவா அம்மாகிட்டெயிருந்து கடுதாசு வந்திருக்கு."

"நான் அந்த அம்மாவைப் பற்றி கேட்கவில்லை. இந்தப் பூனையைப் பற்றித்தான் கேட்டேன்."

இதைச் சொன்னதும் மனைவியின் முகம் சிரிப்பு, வியப்பு நாணம் கலந்த கதம்பமாக மணந்தது.

"ஆ! நிஜமாகவா? இது பெண் பூனையா?"

"இத்தனை நாளாத் தெரியாதா?" குழந்தைகளின் இரட்டை நாயனம். மனைவி புதிதாகப் பூனையைப் பார்ப்பதுபோல பார்த்தாள்.

"நான்தான் சொல்கிறேனே. அதன் நிறை வயிறு சோறல்ல, பாலல்ல—"

ஆவென்று வாயைச் சில நிமிஷம் திறந்துகொண்டு பூனையையே வெறிக்கப் பார்த்துவிட்டு மனைவி விட்டுரேழிப் பக்கம் போய்ட்டாள். ரேழியில் வீட்டு வேலைக்காரி நின்று கொண்டிருந்ததை அப்பொழுதுதான் அவன் கவனித்தான். மனைவி அவளிடம் காதோடு காதாய் என்ன சொல்லி விட்டுத் திரும்பினளோ!

பேச்சில்லாமலே மனத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். மனதை அறிதல் என்னும் சித்தி அன்று அது. சாதாரணமாக மனது இன்னின்ன சந்தர்ப்பத்தில் இப்படி இப்படித்தான் அசையும், தாவும் என்று எழுதி கவரில் போட்டு ஒட்டி வைத்து விடலாம். பின்னர் நடப்பதும் கவருக்குள் இருப்பதும் ஒத்திருக்கும். இது ஊகம். உலக அனுபவம் தரும் கண், செவி என்ருலும் சரிதான். தான் ஊகித்ததை உருமாற்றி வெங்காய வெடி ஆக்கினன்.

"தினம் சமைத்துப்போட்டுக் கொண்டு பணிவிடை செய்கிருய். வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உனக்கு உடம்புக்கு வந்து விட்டால் வெளியே போ, வீண்தண்டம் என்று சொன்னல் என்ன செய்வாய்?"

அவள் முகம் திகிலடைந்து கோணல் மாணலாகி விட்டது. வாய் அடைத்துப் போயிற்று. கண்ணில் நீர் வழிந்தது. நிலமையை சமாளிக்க முடியாதபோது கண்ணீர் மடை தானகத் திறந்து விடுகிறது.

"அடி பைத்யம்! உன்னைப் பற்றிச் சொல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு கலங்குகிருயே. அன்பால் இசைந்த இருவரில் ஒருவரைப் பார்த்து மற்ருெருவர் இப்படிச் சொன்னல் எப்படி இருக்கும் என்று உதாரணமாகக் காட்டினேன்."

"நான் உங்களைப் பத்தி பேச்சியிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே."

" சொன்னது தெரியும்—ராத்ரி சாக்கில் கட்டி அடுத்த தெருக்கோடியில் விட்டுவிடு."

" அதைச் சொல்றேளா?"

தொட்டால் சுருங்கி மீது பட்ட மூச்சு காற்றில் கரைந்து விட்டது. மூடிய முகம் திறந்து கொண்டது.

" அதெப்படி உங்கள் காதில் விழுந்தது? போகட்டும். இதுக்கு வேறெ வளைகாப்பு, சீமந்தம், பிரசவம். இருக்கிற தொல்லை போறுதா?"

" தொல்லையை வரவழைத்துக் கொள்வதற்காகத் தானே குடும்பம். அதிலே தானே சந்தோஷம். இல்லா விட்டால் உனக்கும் எனக்கும் கல்யாணம் நடந்திருக்குமா?"

மனைவி திடீரென்று மனத்தை மாற்றிக் கொண்டு விட்டாள். "ஏட்டிக்குப் போட்டியாகத்தான் சுவாமி உங்களைப் படைச்சிருக்கான் போலிருக்கு. பேஷாக அது இருக்கட்டும். இனிமே நீங்க பாத்துக்குங்கோ."

" நீ என்ன, அப்பா என்ன? நாங்க இருக்கிறோமே—பாத்துக் கொள்கிறோம்."

குடும்ப எதிர்காலத் தூண்களின் அபயத் தொனி!

அவர்கள் வீட்டுப் பிரஜா உரிமை பூனைக்கு ஊர்ஜித மாகிவிட்டது...

காலக்கணக்கும் கலர் நினைப்பும் பெண்களுக்கு அத்து படியாய் மனத்தில் நிற்பதைப்போல ஆண்களுக்கு நிற்பதில்லை. அதற்குப் பிறகு எத்தனை மாதம் போச்சென்று என்ன முயன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை...

மறுபடி பஞ்சகல்யாணி கரி பூசிக்கொண்டு ஒரு நாள் கண்ணில் பட்டதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. தான் அப் பொழுது மனைவியைக் கேட்டதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

" அடுப்புக் கரி ஏது?"

"இதுக்கு இப்பொழுது கிறுக்குப் பிடிச்சிருக்கிறது. வந்த புதிசில் நம்ம வீட்டு எல்லையைத் தாண்டினுல் வெளியேதான் போய் வந்து கொண்டிருந்தது. இதோ குடியிருக்கிருர்களே அவர்கள் பக்கம் போனதே இல்லை. இருந்தாலும் பிளவுட் தட்டிக்கு இந்தப்புறம் நடக்கும் போது அவர்கள் வீட்டுப்பக்கம் நிழல் நீண்டுவிட்டால் கூட பூனைதான் வருகிறதென்று அந்த அம்மாள் விரட்டுவாள். இப்பொழுதெல்லாம் பூனை அவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் போய்ப் போய் வருகிறது. அவர்கள் வீட்டுக் குழாயடியில் அடுப்புக் கரியும் விறகும் போட்டு வைத்திருக்கிருர் களே சிமிட்டித் தொட்டி, அதில் வந்து பல சமயம் படுத்துக் கொள்கிறதென்று அந்தம்மாள் சொன்னுள். அந்தக் கரியாத்தான் இருக்கும்."

" இப்பொழுது இதை விரட்டுவதில்லையா ?"

" இல்லை."

" ஏன் ?"

" ஏதோ பயம். தான் பிள்ளைத்தாச்சியாக இருக்கும் பொழுது இன்னெரு பிள்ளைத்தாச்சியை அதட்டக் கூடாதுன்னு நினைப்போ, விரட்டக்கூடாதுன்னு பயமோ என்னமோ ! அதிலும் இந்த அம்மாவுக்கு எப்பொவும் ஆயுதகேஸாகவே இருந்திருக்கு......அந்த திகில் இதிலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கும்."

வரம்பைத் தாண்டாதவர்கள் தாண்டினுல் ஒரு காரணம் இருக்கும்—சமாதானமேனுமிருக்கும். கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு காரியாலயத்தைவிட்டு மாலையில் வீடு திரும்பிய பொழுதுதான் அந்தக் காரணம் விளங்கிற்று.

" இந்தப் பிராணிகளுக்கு இருக்கிற அறிவைப் பாத்தால் பிரமிப்பாக இருக்கு. இன்னிக்கு மத்யானத்துக்குப்

பிறகு பூனை படுத்துக் கொள்ளவே இல்லை. பால்சாதம் ஒண்ணும் தொடலலே. இரண்டு மூணு தரம் அவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் போச்சு. அந்த வீட்டு சப்பைக் காலன் இருக்கிறனே.''

'' யாரு?''

'' காலைத் தேச்சு தேச்சு நடக்கிறனே அவன் இதை விரட்டி விட்டான். இந்த மாதிரி மூணு நாலு தடவை ஆயிடுத்து. அதுக்கு அப்புறம் நடந்ததுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கு. கடைசித் தடவையாக விரட்டினப்புறம் பூனை வந்து என் காலை சுத்தி சுத்தி வந்தது. காலில் உரசிக்கொண்டது. ஒரு மாதிரி கத்தித்து. புகார், கெஞ்சல், அவசரம். என்னவோ தோணித்து, அந்த அம்மாளிடம் சொல்லலாமுன்னு போனேன். பூனையும் என் பின்னால் வந்தது. அந்தம்மாளுடன் நான் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது பூனை விறுக்கென்று எங்களைத் தாண்டி குழாயடி சிமிட்டித் தொட்டிக்குள் ஒளிந்து கொண்டு விட்டது. அந்தப் பையன் நான் வந்ததும் போய் விட்டான். பூனை போனதைப் பார்த்த அந்த அம்மாள் சும்மாவே இருந்து விட்டாள்.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து நம்ம வீட்டுப்பக்கமே அதிகமாக வராத அந்த அம்மாள் கொஞ்சம் தள்ளாடி தள்ளாடி வந்தாள். எட்டுமாசம். பூனை இப்பொத்தான் நாலுகுட்டி போட்டிருக்கு என்றாள். நான் போய் பார்த்தேன். சின்னதாக நாலு. ஒண்ணும் கண் திறக்கலலே. அசிங்கமாயிருந்தது. ஈருக்குச்சிலே களிமண் உண்டையை வச்சாப்போல தலை. ஏன் இதெல்லாம் கண்ணைத் திறக்கிறதில்லை!''

இந்தப் பாடமெல்லாம் யார் சொல்லித் தருகிறார்கள் என்று அவன் அலட்சியமாய் சொல்லிவிட்டான். உண்மையில் அவன் மனது பூனை கரி பூசிக்கொண்டு அவனை திகைக்க வைத்த சமயத்துக்குப் போய்விட்டது. அப்பொழுது புரிந்து

விட்டது. மனிதர்கள் என்ருல் வீடா, ஆந்திரா பிரசவ ஆஸ்பத்திரியா, இசாபெல்லா மிஷஞு என்று நிச்சயம் செய்து விடுகிறேம். பூனே கரித் தொட்டியைத் தேர்ந் தெடுத்து படுத்துப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்று உதயமாயிற்று. தூக்கணுங் குருவி கூட்டைவிட குளிர்வசதி அறை உயர்வா என்ன? அறிவுக்கு உணர்வு மட்டமா?......

குடும்பத்தின் முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இது ஆகிவிட்ட தால் அவனும் பூனேக்குட்டிகளேப் போய்ப் பார்த்தான். குட்டிகளுடன் இருந்த பூனே அவனே ஏறிட்டுப் பார்த்தது பயங்கரமாக இருந்தது. நடுக்கத்தைக் கொடுத்தது. குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு செய்ய வந்திருந்தால் என்றகாளி! மெழுகுவத்தியில் செய்ததைப் போல் மொழுக்கென்று அசிங்கமாய் அழகில்லாமல் குட்டிகள் கிடந்தன. அழகு அழகில்லே என்பதெல்லாம் புறநிலே, ஆணிவேர் அறிவுக்கப் பாலுள்ள உயிர் இயக்கத்தில்—ஆமாம்......

பிறகொரு நாள் மனேவி மற்ருெரு கேள்வி கேட்ட போதுதான் பூனேயைப் பற்றி கவனம் திரும்பிற்று. "ஏழு இடத்திற்குப் பூனே குட்டிகளே மாற்றுமாமே?"

"இந்தப் புள்ளிக் கணக்கை யார் தயாரித்தார்களோ—சரியா தப்பா யார் கண்டது? குட்டிகள் கண் திறந்து போச்சா?"

குட்டிகளேப் போய் பார்த்தான். அலேமீது பட்ட ஒளி போல் அழகு கண்ணில் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கண் திறக் காதபோது களி மண்! இப்பொழுது கொளுத்திப்போட்ட திரிகள்! அதற்குப் பிறகு இரண்டு மூன்று வாரமாகியும் பூனே குட்டிகளே எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை விட்டுப் போக வில்லே. பழமொழி பொய். இல்லே, இல்லே. இயற்கை உணர்வும் நாகரிகப்பட்டு விடுகிறது. கூர்மழுங்கிஞல் நல்லதா, கெட்டதா? இயற்கை நல்லதா, நாகரிகம் நல்லதா? ஆனுல் ஒரு காரியம் மட்டும் பூனே செய்து

கொண்டிருந்தது. அவ்வப்பொழுது தன் பிரசவ அறையை விட்டு வெளியே வர ஆரம்பித்தது. இவர்கள் வீட்டில் போடுவதைத் தின்பது, குழந்தைகளுக்குப் போய் பால் கொடுப்பது, வெளியே போய் சுற்றிவிட்டு வருவது, பால் கொடுக்கும்போது தூங்கிவிடுவது—இவையே தினசரி நடைமுறை.

அதற்கு ஒரு வாரமோ என்னவோ கழித்து காரியாலயத்துக்குப் போய்விட்டு சட்டையைக் கழைந்து ஸ்டாண்டில் மாட்டும்போது புதுக்காட்சி ! அழுக்குக் கூடைக்குப் பக்கத்தில் மற்றொரு கூடை ! இந்தக் கூடையில் பூனைக்குட்டிகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன.

" தயாமயீ ! தாயா குட்டிகளை இங்கு கொண்டுவந்து வைத்தது ?"

" தலைச்சன்காரிக்கு ஒரெழவும் தெரியாது. பாத்துப் பாத்துப் பிறர் செய்யணும். இன்னொரு பூனையா இருந்தால், லக்ஷம் பவுன் குடுத்து இரு இன்னாலும் இருக்குமா ? எனக்குத்தான் அங்கலாப்பாயிருந்தது. கண் திறந்தூட்டுதே, குழந்தை குட்டிகள் எதாவது விஷமம் பண்ணிடுமேன்னு எனக்குப் பயம். இங்கே கொண்டுவந்து வச்சுட்டேன். ஒவ்வொரு பூனைக்குட்டியையும் இங்கே கொண்டு வந்து வச்சபோதெல்லாம் இது போலீஸ்காரன் கஜானாவுக்குப் பணப் பெட்டிக்குக் காவல் போவானே அந்த மாதிரி வந்தது. என் மேலேகூட அவநம்பிக்கை...நீங்க பாக்கலே அந்த தமாஷை."

" ஆபிசிலே அப்பொழுது இருந்திருப்பேன்."

" போகட்டும் ரெண்டு கார்க் பந்து வாங்கிண்டு வாங்கோ."

" யார் விளையாட ?"

" நான்தான்."

"பூனைக்குட்டிக்குன்னு கேட்டா வாங்கிண்டு வர மாட்டேனா"...

பூனைக்குட்டிகள் கார்க் பந்து விளையாட்டுப் பருவம். பொய்க்குஸ்திப் படலம், ரிப்பன்கள் எட்டாத ஏமாற்று காதை—ஆரம்பத்தில் தாய் செய்ததையே இப்பொழுது நான்கு குழந்தைகளும் செய்கின்றன. இதில் ஆச்சர்ய மில்லை. பழம் பாடம். தாய் குழந்தைகளுக்குப் புதுப்பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததே—நேரம் போவதே தெரியாது.

ரேழியில் வரும் தாயின் குழைந்த குரல்! வருகிறேன் என்றும் எச்சரிக்கும் குரல்! அறைக்குள் மூலைக்கொன்றாக விளையாடும் குட்டிகள் அறைவாசலை நோக்கி விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவரும். தாயை அறைக்குள் நுழைய விடாது. வழி மறிச்சான்கள்! அறை வாசற்படியண்டை குறுக்கும் நெடுக்குமாக பால் குடிக்க எம்பினால் தாய் நிற்பதெங்கே, நடப்பதெங்கே? அறைவாசலில் கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு படுத்துவிடும்...போதும் என்று தாய் எழுந்திருந் தால்கூட குட்டிகள் விடாது. அப்பொழுது அதே தாய் புவ் என்று சீறுகிறது. அப்பொழுதுதான் குழந்தைகளுக்குப் புரிகிறது.

பால் கொடுக்கிறவள் கோபித்துக்கொள்கிறாளே— இவள் யார்? இதில் யார் உண்மை?...

இரண்டாம் பாடம்! ஒரு நாள் ராத்ரி எல்லோரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சமயம். அவனுக்கு அரை விழிப்பு நிலை. எதையோ கடித்துத் தின்னும் ஓசை. நடுவே நடுவே திருப்தியைக் குமுறிக் காட்டுவது போன்ற சத்தம். இடை யில் சீறல். டார்ச்லைட் போட்டுப்பார்த்தபோது நினைத்தது சரியாகத்தானிருந்தது. எலிக்குஞ்சை சின்ன பஞ்ச கல்யாணி தின்று கொண்டிருந்தது. குந்தியைப் போல் எல்லோரும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று தாய் சொன் னாளோ என்னவோ. இந்தப் பூனைக்குட்டிகளில் வலுவுள்ளது

தான் அதைத் தின்று கொண்டிருந்தது. பாக்கிக் குட்டிகள் பங்கு கொள்ள வந்தால் சீறல். அண்ணன் தம்பி அக்கா தங்கையானாலும் வாயும் வயிறும் வேறெதான். ஒரே சமயத்தில் ஒரு தாய்க்குப் பிறந்த குட்டிகளில் ஒன்று மட்டும் மற்றவர்களை விரட்டும்படி எங்கே இருந்து சக்தி பெறுகிறது?...

திடீரென்று மனைவி எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

''என்ன டார்ச்லைட் போட்டுண்டு...சரிதான் சரிதான். இதான் உபத்திரவம். சுபாவம் விடவே விடாது. நாயைக் குளுப்பாட்டி நடு உள்ளே வச்சாலும் எச்சல் இலை விழா தான்னு காதை நெறிச்சுக்கிண்டேதான் இருக்கும். இதை எல்லாம் ஒழிச்சுப்புட வேண்டியதுதான். அசிங்கம் அசிங்கம்.''

''சாக்கிலே போட்டுக் கட்டி காலையில் பேச்சியாயியை விட்டுட்டு வரச்சொல்றேன்.''

''கூடாது கூடாது, இப்போ வேண்டாம்—பாவம் குழந்தைகள், நான் அப்பறம் சொல்றேன்.''

''அப்பொழுது தின்று தொலைக்கட்டுமே.''

''கண்டிராவி. எல்லாத்தையும் பாக்கத் தெரியணும்னு பாடம். வேணும் வேண்டாம். நல்லது பொல்லாதது எல்லாம் ஒவ்வத்தருக்கும் ஒவ்வொரு தினுசு. ஒழியட்டும். இதை எல்லாம் ரேழியிலே கொண்டுபோய் விட்டுடறேன். நீங்க அதைக் குச்சியாலே ரேழியிலே கொண்டுபோய் போட்டுடுங்கோ. திங்கறதை வாயிலிருந்து பிடுங்கினாலும் பாவம், பாத்துக்கிண்டிருந்தாலும் பாவம்...''

பாவத்திற்கு புண்ணியத்தைவிட சக்தி அதிகமோ அல்லது சந்தர்ப்பத்திற்கும் காலத்திற்கும் தகுந்தபடி மாறிப் போகுமோ?

என்னமோ கண்ணுக்குத் தெரிந்து நடந்துவிட்டால் பாவம், தரும சங்கடம்! தாயோடு குட்டிகளும் வெளியே போய்விட்டு வரும்பொழுது பாவம் செய்ய வில்லை என்று யாருக்குத் தெரியும்...கண்ணுக்குத் தெரிந் தால்தான் பாவம். தெரியவிட்டால் இல்லைதான்.

பாவம், புண்யம் என்ற நினைப்புகளை உண்டாக்கிய பூனைக்குட்டிகள் இப்பொழுது பெருமைப் படக்கூடியவை யாகிவிட்டன. பூனைக்குட்டிகளைப் பற்றி கேட்காத பேரில்லை யாம். அதுவும் சின்ன பஞ்சகல்யாணி இருக்கே அதன் பேரில் கண்வைக்காத பேரே இல்லையாம். இதை மனைவி சொல்லும்பொழுது அவள் முகம் ரொம்ப அழகாக இருந்தது. மலர் விரிந்தால் மணம்—மனம் நிறைந்தால் பூரிப்பு...

கண் வைப்பது உண்மைதான் என்று ஒரு நாள் மாலை தெரிந்து விட்டது. வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் நுழையாதது மாக கோட்டையைத் தாக்கும் பீரங்கிகள் போல் குழந்தைகள் மனைவி ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

''அப்பா ஸ்டோர் தெரு மாமி இல்லே?''

''யாருடா?''

''ஸ்டோர் தெரு மாமி—லதா மங்கேஷ்கர் புட வையைக் கட்டிக்கிண்டு போறாளே—''

''புடவையைப் பத்தி அவருக்கென்னடா தெரியும். மண்டு...வயசானலும் நன்னயிருக்கான்னு சொல்லுவேளே அந்த மாமியைத்தான் சொல்றன்.''

''இரு அம்மா நீ ஒண்ணு. அந்த அம்மா அன்னிக்கு தெருவோட போனு. நம் ரூம் ஜன்னல்லே இந்த சின்ன பஞ்சகல்யாணி உக்காந்திருந்தது. அந்தம்மா பார்த்து நின்னுட்டா. மாமி பூனையைப் பார்த்தா. அம்மா மாமியைப் பார்த்தா. சும்மா இருக்கப்படாது...

"என்ன பார்க்கிறேள் ?"

"இந்த பூனைக்குட்டியைத்தான். ரொம்ப அழகா இருக்கே எனக்கு குடுங்களேன்."

"அம்மாவுக்குப் புத்தி கிடையாதுன்னு சொல்லுவே பாரு, ரொம்ப ரைட்."

"சரிதாண்டா ஒங்க மேதாவித்தனம் இல்லாட்டா போறது."

"கோவிச்சுக்காதே அம்மா. செஞ்சதைச் சொல்றேன். கோவிச்சுக்கிறயே."

"பேஷாத் தரேன்."

"உங்களுக்கு ? இன்னும் இருக்கா ?"

"அந்த மாமி ஒரு வீட்டுக்குள்ளே லேசிலே நுழைய மாட்டா. அந்த மாமி நம்ப வீட்டுக்குள்ளே வந்துட்டா. காட்டு மரவட்டை மாதிரி புருவம். எனக்கு என்னவோ பயமாயிருந்துது."

பாக்கிப் பூனைக்குட்டி எல்லாம் மூலைக்கொண்ணா படுத்துக்கிட்டிருந்தது. ஹை கோர்ட்டு விளக்கு மாதிரி பார்த்தா.

' இதெல்லாம் முசல் மாதிரின்னா இருக்கு. கண்ணுதான் சிவப்பா இல்லே. காது நீளமா இல்லே. ஒரு தாய்க்கு எத்தனை தினுசு குட்டி. அடே இதுக்குப் பொட்டிட்டால் போல கருப்புச் சுட்டி, இதிலேகூட எடுத்துக்கலாமே..." திருட்டு மாமி சின்ன பஞ்சகல்யாணியைவிட அழகா வேறெ எதாவது இருக்கான்னு பாக்க வந்துட்டு...

"எதெ வேணும் எடுத்துக்குங்கோ. பை தரட்டுமா?"

" இப்பொ வாணும். நாளைக்கு வரேன்."

"அந்த மாமி நாள் நக்ஷத்திரம் பாப்பாளோ என்னவோ. மறுநாள் வந்தா. ஜம்பமா முசல்குட்டின்னு

சொன்னுளே—எடுத்துக்கிண்டாளா? வெறும் டூப்! சின்ன பஞ்சகல்யாணியை கொண்டு வந்த பையிலே போட்டு எடுத்துண்டு போயிட்டா. பாக்கி குட்டிகளுக்கு ஒண்ணும் தெரியல்ல.

மத்தியானமா அவா அம்மா வந்தா. குழந்தைகளேன்னு குரல் குடுத்தா. அம்மா கூடத்துக்கு வந்துது. இதெல்லாம் போய் அது மேலே மொாச்சுக்கிண்டதும் நடுக் கூடத்திலே காலை நீட்டி வழக்கம் போல ஒரு பக்கமா படுத்துக்கிண்டுது. இருக்கிறதெல்லாம் பால் குடிச்சுது. ஒண்ணு காணும்னுகூட அதுக்கு தெரியல்லேடா இன்னு அம்மா. பூனை கணக்கா படிச்சுதுன்னேன்.

அப்பறம் நீ வந்து எங்களுக்கென்ன உடம்புன்னு அம்மாவை கேட்டே பாரு. ராத்திரி—அன்னிக்கு எங்களுக் கெல்லாம் கோபம். போத்திக்கிண்டு படுத்துக்கிண்டுட் டோம். எங்கே சந்தடி ஒண்ணும் காணும்னு கேட்டியா?''

''ஆமாம் கேட்டேன்.''

''இங்கேதான் இருக்கும்னு அம்மா சொன்னுளா?''

''ஆமாம்.''

''பொய், வெறும் பொய். மத்தியானமா பால் குடுத்த பூனை இங்கேதான் இருந்தது. மூணுமணிக்கப்பறம் இது ஒண்ணும் கண்ணிலே படல்லே. மூலெ முடுக்கெல்லாம் பாத்தூட்டோம் காணும். எப்பொ போச்சு, எப்படிப் போச்சு ஒத்தருக்கும் தெரியல்லெ...அன்னிக்கு இதெல்லாம் போனதுதான். இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது. எங்களை எழுப்பினே—முழிச்சுக்கிண்டுதான் வேணுமின்னு படுத் துண்டிருந்தோம்னு சொன்னேனே.

என்னடா பூனைக்குட்டி விளையாட்டு இல்லியான்னு நீ கேட்டியே, என்ன சொன்னேம்?''

''நான் கேட்டேனு என்ன?''

''நான் கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி இருந்தேன். ருக்கு ஓடிப்போயிட்டாள். கிட்டு ஒன் தலைன்ஞன். நீ சிரிச்சுண்டே போயிட்டே.''

அதற்குப் பிறகு அந்த விஷயம் தண்ணீரில் கோடு கிழித்தாற்போல ஆகிவிட்டது. ஆனால் அன்றைய சம்பவம் இதை எல்லாம் இப்பொழுது நினைவு மூட்டிவிட்டது. பொருந்தாத மாறுபட்ட தன்மைகள் ஒரே இடத்தில் எப்படி குடியிருக்க முடியும்? எப்படி முடியும்? அன்று வரவேற்றவர்கள் இன்று விரட்டுகிறார்கள்.

மன லயத்தில் இருந்த உணர்வு திடீரென்று காதுக்கு மாறிவிட்டது. ஒன்று இரண்டு மூன்று...ஆறு. கடியார மணி ஓய்ந்ததோடு அப்பா என்னும் குரல். ருக்கு!

''என்ன?''

''கோவிச்சுப்பியோ.''

''இல்லை இல்லை.''

''அன்னிக்கே சொல்லணுமினு வந்தோம். அப்பறம் பயமாயிருந்து போயிட்டோம்.''

''சும்மா சொல்லு, சொல்லு.''

''முந்தாநாள் பாரு—நெத்திச் சுட்டி பூனைக்குட்டி இருக்கு பாரு.''

''சொல்லு.''

''நாங்கள் ஸ்கூல்லேருந்து சாப்பிட வரோம் பாரு அப்பொ திடீருன்னு எங்கிருந்தோ வந்து நுழைஞ்சுது.''

''பாக்கிக் குட்டி, அம்மா.''

''அதொண்ணையும் காணும். இதுமாத்திரம் வந்துது. போன எடத்திலே இதுக்காரு மூணு வேளை பாலுஞ்

சோறும் போடுவா. வயிறெல்லாம் ஒட்டிப்போய் பேப்பர் மாதிரி இருந்தது. அம்மாவுக்கு அதிசயம் ஒரு பக்கம், அழுகை ஒரு பக்கம். உடனே அரை சேர் பால் வச்சுட்டு அம்மா கேட்டா பாரு. ஒங்க அம்மா எங்கே? தம்பி எங்கே? அண்ணு எங்கே? அக்கா எங்கே? நீ மாத்திரம் வந்தியே. எங்களுக்கெல்லாம் சிரிப்பா வந்துது. பூனை எங்கேயேனும் பேசுமான்னேம். அம்மா அடிக்க வந்தூட்டா...கப் சிப்புன்னு அப்பறம் சாப்பிட்டோம். பூனைக்குட்டி பாலை சாப்பிட்டூட்டு அடுப்பங்கரை கிட்டேபோய் சுருட்டிக் கிண்டு படுத்துக்குண்டூடுத்து. வெளியிலே போனதிலே என்ன தொந்தரவோ யார் கண்டான்னு அம்மா...அப்பறம் பள்ளிகூடத்துக்குப் போயிட்டோம். அதோடெ வெளை யாடறத்துக்கும் போதில்லே. அதுவும்தான் படுத்துக் கிண்டூடுத்து. சாயங்காலமா வந்தோம். அம்மா எங்க ளுக்குப் பக்ஷணம் கொடுத்தா. அதுக்குப் போட்டோம் திங்கல்லே. பூனைக்கு உரைப்பு பிடிக்காதா அப்பா?"

"பிடிக்காது."

"அம்மாகிட்டெ சொல்லி தயிரும் சாதம் போடச் சொன்னேம். அது தின்னதை கிட்டெ இருந்து பார்த்துக் கிண்டே இருந்தோம். எவ்வளவு சுருக்கா தின்னூட்டுது தெரியுமா—லபக் லபக்குன்னு மூணு நாலு வாய்தான்.

அப்பறம் அது கூடத்துக்கு வந்தூட்டுது—நாங்களும் கூடத்துக்கு வந்தூட்டோம். நான் ரிப்பனைக் கொண்டு வந்தேன். அவன் பந்தைக் கொண்டு வந்தான். கிட்டு ஈரு குச்சி கொண்டுவந்தான். அவன் பந்தே எறிஞ்சான். அது துரத்திக்கிண்டு ஓடித்து. நான் ரிப்பனைக் காட்டினு, துரத்திக்கிண்டு ஓடித்து. கிட்டு ஈருகுச்சியை எறிஞ்சா துரத்துமா? இப்படி செத்த நேரம் எங்களோடெ விளை யாடிண்டு இருந்தது. எத்தனை நேரம் விளையாடும்? அப்பறம் அது தெருப்பக்கம் போயிட்டுது.

கொஞ்ச நேரம் ஆச்சு. அவா வீட்டுப் பையன் இருக்கான் பாரு நன்னு அவன் ஹோன்னு அழுதுகிண்டு வந்து பூனைக்குட்டி, பூனைக்குட்டின்னுன். என்னடான்னு ஒண்ணும் சொல்லல்லே. உள்ளே வந்தவன் தெருப்பக்கம் மறுபடியும் ஓடினுன். நாங்க பயந்துகிண்டு கூடவே வாசல் பக்கம் போனேம். வாசல் பக்கம் போனு...தார் ரோடு கறுப்பு நடுவிலே இது வெளுப்பாக் கிடந்தது...பக்கத்திலே சிவப்பா ரத்தம்...எதோ மோட்டாரிலே அடிபட்டுப் போயிடுத்து.

அழுதுகிண்டே உள்ளே ஓடிப்போய் அம்மாவை அழச்சுக்கிண்டு வந்து காண்பிச்சோம். நன்னு சொன்னுன். திண்ணேலே உட்காந்திருந்த பூனை எதுத்தாத்து பங்களாவுக்கு குறுக்கே போச்சாம். அப்பொ ஒரு கார் வந்துதாம். அதோடே...''

அப்பொழுது மனைவி காப்பி பாத்திரத்தை எடுத்துப் போக வந்துவிட்டாள். கார்டு காபி பாத்திரம் மூடிவைத்தபடியே இருந்தது. கடியாரத்தைப் பார்த்தாள். கணவரைப் பார்த்தாள்.

''முக்கால் மணி ஆச்சு காபியை வச்சூட்டுப் போய்''

''இங்கருக்கு. வந்து என்ன வெல்லாமோ சொல்லிண்டிருந்தா''

''ஏண்டி ருக்கு இதெல்லாம் அப்பாக்கு சொல்லாதேன்னு சொல்லியிருந்தேன். சொல்லிட்டியா ?''

ருக்கு ஓடிப்போய் விட்டாள். ''நம்ப வீட்டுச் சோறு இரண்டு வேளை கடன் நின்னுபோச்சு. வந்து தண்டிக்கிண்டு போயிட்டுது. நிழலும் நீரும் கொடுத்துவைக்கற வரையில்தான்...தள்ளுங்கோ குப்பையை...காபி ஐசாகி இருக்குமே.''

தன் மனைவி பேசினுள் என்று அவனுல் நம்ப முடியவில்லை. பூனை என்றுல் உயிரை விடுகிறவள் பேச்சாகத் தெரியவில்லை. பூனைகள் மேலே வச்சிருந்த மோகத்தை

அவ்வளவு சுருக்க எப்படி உதறினுள்? இல்லே, இல்லே. வெளிவேஷம் உள்ளே சங்கடம் தேங்கிக் கிடக்கிறது. தண்ணீர். மழை ஜலம் விழுகிறது. கொப்பளம் உண்டாகிறது. உடையவும் செய்கிறது. பிறகு பழய தண்ணீர் தானே, வடு ஏது?

''முக்கால் மணி ஆச்சா?''

''முக்கால் மணிக்கு மேலே... இது இப்படியாச்சா அது இருக்கு பாருங்கோ?''

''எது?''

''சின்ன பஞ்சகல்யாணிம்பேளே?''

''ஆமாம்—காட்டு மரவட்டை எடுத்துண்டு போச்சுன்னுனே.''

''அதைத்தான் சொல்றேன். நேத்திக்கு ஸ்டோர் பக்கம் சாமான் வாங்கப்போனேன். இது எப்படி இருக்குன்னு பாக்கணும்னு தோணித்து. அவா வீட்டுக்குப் போனேன். அவா வீடு பங்களா மாதிரி. இது முன்புறம் ஹாலிலே சேர்பாவிலே அழகாக உட்காந்திருந்தது. நம் மாத்திலே இருந்த பூனேக்குட்டியாவே தோணல்லே—புசு புசுன்னு அப்படி இருந்தது. அது ரொம்ப சமத்து—ரொம்ப தெரிஞ்சாப் போல மியாவ்னுது. என்னேத்தான்னு நான் நெனேச்சுக்கிண்டேன். ஏன் கூப்பிட்டேன்னு மாமி உள்ளே இருந்து வந்தா. என்னே பாத்தெ உடனே திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டா. அப்பறம் சமாளிச்சுக்கிண்டு பூனேக்குட்டியை பாக்கவந்தேளான்னு?''

''ஸ்டோருக்கு வந்தேன். இதையும் பாப்போமேன்னு தோணித்து.''

''நான்தான் வாங்கோன்னு சொன்னேன். நீங்க இத்தனே நாளா வரல்லே...காலம்பர இட்லி பால்—

பதிஞேரு மணிக்கு பாலுஞ்சாதம். மூணு மணிக்கு முட்டை ராத்திரி பாலுஞ்சாதம். இது எவ்வளவு சமத்து தெரியுமா? ஆசா, ஏந்திருந்து கையைக் கட்டிக்கோ.''

'' படுத்துக்கிண்டிருந்தது உடனே ஏந்திருந்து பின் சப்பையிலே உக்காந்து முன்கால் ரெண்டையும் குறுக்கே வச்சுக்கிண்டுது பாருங்கோ—பிரப்பம் பழம் வாங்கற பள்ளிக்கூடத்துப் பையன் மாதிரி ரொம்ப சமத்து. இதுக்கு யோகம் இப்படி. அதுக்கு அப்படி. இதுகள் அம்மாவுக்கு... எந்த சனி எப்படிப்போனு என்ன...காபி வேணுமா வேண்டாமா?''

அவன் காபியை எடுத்துச் சாப்பிட்டான். ஜில்லிட்டிருந்தது. பாத்திரத்தை கீழே வைத்தபொழுது கடிகாரம் தெரிந்தது. கடிகார மைதானம் தெரிந்தது. அதில் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு பூனைக்குட்டியும் எப்பவும் போல் அழியாமல் நின்று கொண்டிருந்தது.